

**Полівчук В. В.**, студент,  
Юридичний інститут,  
Національний авіаційний університет, м. Київ  
Науковий керівник: Багіров С. Р., к.ю.н., доцент

## **ФАКТОРИ, ЩО ОБУМОВЛЮЮТЬ ЗЛОЧИННІ ПОРУШЕННЯ ПРАВИЛ БЕЗПЕКИ РУХУ ТА ЕКСПЛУАТАЦІЇ ТРАНСПОРТУ**

Фактори, що обумовлюють злочинні порушення правил безпеки руху та експлуатації транспорту, можуть бути пов'язані з діяльністю суб'єктів: відповідальних за безпечну експлуатацію транспорту; відповідальних за ремонт транспортних засобів; нагляду та контролю за безпекою руху та експлуатацію транспорту; суб'єктів, відповідальних за безпечну експлуатацію середовища руху; зміна структури автопарку, що належить фізичним особам; відповідальних за зниження шкоди; учасників дорожнього руху; станом транспортних засобів; середовищем руху та експлуатації транспорту; нормативно-правовим забезпечення руху та експлуатації транспорту.

Для належного забезпечення безпеки руху та експлуатації транспорту потрібно удосконалити транспортні засоби, їх конструкції, якість пасивної безпеки, обладнання засобами зв'язку, спеціальними електронними системами, що забезпечують сканування середовища руху для коригування поведінки водія механічного транспортного засобу.

Необхідним є розроблення оптимальних схем розвитку магістральної мережі, створення нових і вдосконалення існуючих технологій організації руху, впровадження технічних засобів і автоматизованих систем керування рухом, контролю швидкісних режимів з використанням сучасної електронно-обчислювальної техніки, обладнання засобами радіозв'язку системи пунктів керування рухом.

Слід удосконалити систему медичної допомоги щодо збереження життя і здоров'я потерпілих, забезпечення обладнанням і транспортом для термінового надання першої медичної допомоги потерпілим у дорожньо-транспортних пригодах.

Слід надавати пріоритет профілактиці протиправної поведінки учасників руху над відповідальністю, знижувати каральний вплив законодавства, вдосконалювати партнерські відносини між працівниками міліції та учасниками руху.

Підлягає широкому застосуванню роз'яснювальна робота щодо законодавства та нормативних актів у галузі руху, активний громадський

вплив на учасників руху з метою підвищення рівня їх правосвідомості й дотримання правил безпеки руху.

Удосконалення профілактичної діяльності необхідно здійснювати за допомогою сучасних навчально-методичних технологій, створення спеціалізованих каналів, радіо і телепрограм, електронних сайтів, періодичних видань, літератури та інших матеріалів з питань безпеки руху та експлуатації транспорту.

Потребує вдосконалення система навчання неповнолітніх безпечної поведінки на дорогах, підготовка і видання підручників, навчальних і методичних посібників, дидактичних та відеоматеріалів, проведення загальнодержавних, регіональних і місцевих заходів з безпеки руху, зльотів загонів юних інспекторів руху, рейдів, місячників, операцій, автопробігів тощо.

Потребує вдосконалення система підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації педагогічних працівників, які забезпечують вивчення у загальноосвітніх школах питань безпеки руху та експлуатації транспорту, сучасне обладнання кабінетів та створення інших належних умов для навчання.

Необхідно здійснювати аналіз аварійності на дорогах, визначення місць концентрації ДТП, розроблювати та впроваджувати заходи поліпшення безпеки руху на дорогах, проводити соціологічні дослідження серед населення з метою вивчення суспільної думки щодо проблем безпеки дорожнього руху, досліджувати характеристики та умови дорожнього середовища для визначення і наукового обґрунтування умов виникнення місць концентрації ДТП.

Таким чином, проблема безпеки руху та експлуатації транспорту є складним феноменом, що вимагає інтеграції багатьох галузей знань і, зокрема, юридичної науки для поглибленого дослідження природи цих злочинів, особливостей їх кримінально-правової характеристики, підстав кримінальної відповідальності та шляхів запобігання.

### *Література*

1. Бабанін С. В. Деякі питання вдосконалення системи транспортних злочинів / С. В. Бабанін // Вісник Запорізького юридичного інституту. – 2003. – № 1. – С. 181–190.
2. Законодавство України про дорожній рух // Бюлетень законодавства і юридичної практики України. – 2000. – № 10. – С. 416.
3. Кримінальне право України: Особлива частина: Підручник для студ. юрид. вузів і факультетів / За ред. П. С. Матишевського, С. С. Яценка, П. П. Андрушка. — К.: Юрінком Інтер, 1999. — 903 с.

4. Матвійчук Я. В. Кримінально-правова охорона у сфері безпеки дорожнього руху або експлуатації транспорту в Україні / Я. В. Матвійчук // Підприємництво, господарство і право. – 2007. – № 5. – С. 120–128.

5. Щупаківський Р. В. Кримінальна відповідальність за незаконне заволодіння чужим транспортним засобом. – К.: Атіка, 2007. – 160 с.

УДК 343.272 (043.2)

**Поляков В. М.**, студент,  
Інститут прокуратури та слідства,  
Національний університет «Одеська юридична академія», м. Одеса

### **КОНФІСКАЦІЯ МАЙНА – ВІДГОЛОСОК МИНУЛОГО**

Розглядаючи конфіскацію майна як один із найдієвіших видів додаткових покарань, можна помітити вплив колишнього кримінального законодавства СРСР. Так, в Кримінальному кодексі УРСР 1960 року було передбачено даний вид покарання, але при розробці Проекту нового Кримінального кодексу України постало питання щодо обговорення доцільності включення конфіскації майна до системи покарань. Незважаючи на існуючі в той час протиріччя, Верховна Рада України все ж таки вирішила залишити й у новому КК даний вид додаткового покарання [1, с. 391].

Проаналізувавши ст. 35 КК РРФСР 1960 року [2, ст. 35], можна дійти логічного висновку про те, що ст. 59 чинного КК України частково перейняла положення колишнього кримінального закону, визначаючи, що покарання у виді конфіскації майна полягає в примусовому безоплатному вилученні у власність держави всього або частини майна, яке є власністю засудженого. Якщо конфіскується частина майна, суд повинен зазначити, яка саме частина майна конфіскується, або перелічити предмети, що конфіскуються [3, с. 3].

Але таке заохочення є не єдиним. Наприклад, в додатку до КК України про Перелік майна, що не підлягає конфіскації за судовим вироком, закріплені до цього часу деякі види та предмети майна, якими вже в своїй більшості припинило користуватися суспільство, або їх використання досить незначне, що не відповідає вимогам теперішнього часу.

Таким чином, якщо брати вибірково для прикладу, то не підлягають конфіскації такі види майна та предмети, що належать засудженому на правах особистої власності чи є його часткою у спільній власності, необхідні для засудженого та осіб, які перебувають на його утриманні: жилий будинок з господарськими будівлями в сільській місцевості; також такі носильні речі та предмети домашнього вжитку, як кожух, валянки,